

دانش‌آموزان محله جلالیه با همت معلمان فداکار، پای تخته سفید کلاس نشستند

هیاهوی علم‌آموزی در مسجد حاج احمد

● مسجد، جایگزین کلاس

زهرا قدیری، مدیر مدرسه ابتدایی زهرا ارباب، یک پایش در مدرسه است و یک پای دیگرش در مساجد محله که کلاس‌های رفع اشکال در آن برگزار می‌شود. او می‌گوید: در روز در هفته مهمان مسجد حاج احمد محله جلالیه هستیم و بقیه کلاس‌ها در سه مسجد جواد الائمه^(ع)، موسی بن جعفر^(ع) و علی بن ابی طالب^(ع) این محدوده برگزار می‌شود.

او ادامه می‌دهد: از آغاز جنگ تحمیلی سوم و متعاقب آن مشکلاتی که برای اینترنت ایجاد شد، به مرور شاهد اعتراض اولیا درباره کیفیت آموزش مجازی بودیم. سیده تکتم هاشمی، یکی از همکاران، قبل از هر صحبتی درباره کلاس‌های رفع اشکال در مدارس دیگر، این پیشنهاد را داد و بعد از باز خورد خوبی که از اولیا گرفتیم، بقیه همکاران هم پای کار آمدند.

مرضیه سالاری معلم بچه‌های چهارم ابتدایی است و با ذوق و علاقه‌ای خستگی‌ناپذیر مسائل ریاضی را روی تخته سفید کوچکی که جلو محراب گذاشته‌اند، به بچه‌ها توضیح می‌دهد. او ۲۳ سال سابقه تدریس دارد و می‌گوید: تدریس مجازی خوب است؛ چون بچه‌ها می‌توانند چند بار توضیحات معلم را گوش کنند اما واقعیت این است که برای بعضی درس‌ها، مثل ریاضی، آموزش حضوری تأثیر خیلی بیشتری دارد.

این معلم با سابقه درباره شرکت در این طرح جهادی می‌گوید: اجباری در آمدن من و همکاران به این کلاس‌ها نیست و ما به خاطر بچه‌ها و داوطلبانه می‌آییم.

رفعت جعفری، مادر حلما صفری هم همین‌را می‌گوید: اینکه کلاس‌های حضوری زمین تا آسمان با تدریس مجازی فرق می‌کند و خیلی در آموزش بچه‌ها مؤثر است.

● بودن و نبودن مدرسه

کلاس که تمام می‌شود، هیاهویی به پامی شود ولی نه از جنس زنگ تفریح، بلکه قدردانی و تشکر از معلمشان. سوگند نیک رفتار برای دروس ریاضی و فارسی به این مسجد می‌آید و می‌گوید: اگرچه اینجا از مدرسه بهتر نیست، چون در مدرسه حداقل در حیاط بازی می‌کردیم و دوست‌هایمان را می‌دیدیم، اما باز هم از کلاس‌های شاد بهتر است.

زهرا شیخی و نرگس صدیقی اما معتقدند نشستن روی فرش راحت‌تر از نیمکت‌های کلاس است و فضای مسجد را دوست دارند.

سید محمد عطائی از آغاز جنگ تحمیلی سوم تا کنون آموزش مدارس مجازی نشده است؛ این اقدام اگرچه در جهت امنیت دانش‌آموزان و بنا به مصلحت بوده است اما ضررش هم انکارناشدنی است.

بچه‌ها به ویژه در بعضی دروس مثل ریاضی آن چنان که باید و نشاید از آموزش مجازی عایدی ندارند و همین مسئله باعث شده است معلمان با غیرت مدارس در اقدامی جهادی آستین‌ها بالا بزنند و در گوشه و کنار این شهر به خصوص مساجد، کلاس‌های رفع اشکال برگزار کنند. درست مثل مسجد حاج احمد محله جلالیه که میزبان دانش‌آموزان ابتدایی مدرسه زهرا ارباب شده است.

● «شاد» جواب‌گو نیست

در یک کلاس دختر بچه‌های چهارم ابتدایی روی قالی‌های شبستان مسجد روبه تخته سفید نشستند که در جهت قبله و نزدیک محراب نصب شده است. معلمشان با صبر و حوصله، مسائل کتاب ریاضی را توضیح و سؤال‌هایشان را پاسخ می‌دهد. از فرصت سرگرم بودن بچه‌ها استفاده می‌کنم و سراغ والدینشان می‌روم که در گوشه شبستان نشستند. معصومه جلالی مادر نرگس صدیقی است و از این تعریف می‌کند که دخترش بعد از کلاس‌های رفع اشکال در درس ریاضی خیلی قوی‌تر شده است. معصومه خانم می‌گوید: نرم‌افزار شاد خیلی اشکال دارد. کلیپ‌های آموزشی دیر و به سختی باز می‌شود و گاهی هم اصلاً باز نمی‌شود. محترم صادقی، خاله فاطمه امیری و

نوجوان رزمی کار محله آقا مصطفی خمینی، شیفته به چالش کشیدن خود است

هر مدال، انگیزه تمرین بیشتر

باشیم. من خیلی دوست دارم در آینده مثل ایشان یک مربی دلسوز و حرفه‌ای شوم و بتوانم به بچه‌ها کمک کنم پیشرفت کنند.

● الان چند مدال داری؟

تا الان دو مدال در رشته کونگ فو گرفته‌ام که یکی استانی و دیگری بین باشگاهی مشهد بود. البته چند مدال هم از دوران فعالیت درووش دارم. هر مدالی که کسب می‌کنم، باعث می‌شود انگیزه بیشتری پیدا کنم تا تمرین‌هایم را جدی‌تر ادامه بدهم.

● از اولین مسابقه‌ای که شرکت کردی، بگو

۱۶ آبان ۱۴۰۴ و مسابقات انجمن کونگ فو تو تایم‌ای استان در رده سنی نونهالان و بخش نیمه‌آزاد بود. راستش قبل از مسابقه خیلی استرس داشتم و فکر نمی‌کردم بتوانم مقام بیاورم، چون اولین تجربه‌ام بود. اما با تمرین‌هایی که انجام داده بودم و تشویق‌های استاد، خانواده و دوستانم، توانستم مقام سوم را کسب کنم.

● به جز ورزش، چه کارهایی انجام می‌دهی؟

درس خواندن را خیلی دوست دارم و همیشه سعی می‌کنم در مدرسه موفق باشم. به کارهای علمی و تحقیق هم علاقه دارم و در جشنواره جابربن حیان شرکت کرده‌ام. سال ۱۴۰۴ با تحقیقی در موضوع پرندگان مهاجر در بخش تحقیق علمی رتبه منتخب استانی را به دست آوردم.

● بزرگ‌ترین آرزویت چیست؟

دوست دارم در آینده برای کشورم افتخار بیاورم و در مسابقات بین‌المللی شرکت کنم. همچنین دلم می‌خواهد یک مربی خوب شوم و بتوانم به بچه‌هایی که به ورزش علاقه دارند، کمک کنم.

اول رشته ووشو را انتخاب و حدود یک سال هم در آن تمرین کردم و سپس کونگ فو را انتخاب کردم.

● الان کجا تمرین می‌کنی؟

حدود ۹ ماه است کونگ فو کار می‌کنم. کلاس‌هایمان در مسجد رسول... (ص) در محله محمدآباد برگزار می‌شود و استاد من آقای جعفر یوسفی است. سه جلسه در هفته تمرین می‌کنیم. امکانات باشگاه زیاد نیست، چون داخل مسجد برگزار می‌شود.

● از مربی‌ات چه چیزهایی یاد گرفته‌ای؟

استادم فقط فنون ورزشی یادمان نمی‌دهد؛ همیشه ما را تشویق می‌کند که با اخلاق و منظم

نیکو عقیده از آن بچه‌های عاشق ورزش است و حالا در یازده سالگی، فعالیت در چند رشته ورزشی مختلف را تجربه کرده است؛ از فوتبال و ژیمناستیک گرفته تا ووشو و کونگ فو. اما حالا تمام تمرکزش را روی کونگ فو گذاشته و در همین مدت کوتاه توانسته چند مدال استانی هم به دست بیاورد. یوسف‌ایزد دوست در کنار ورزش، به درس و کارهای پژوهشی هم علاقه دارد و آرزوهای بزرگی برای آینده‌اش در سر می‌پروراند.

● چه شد که به ورزش علاقه مند شدی؟

از وقتی سنم کمتر بود، بیشتر وقت‌ها توی کوچه با بچه‌ها فوتبال بازی می‌کردیم. هنوز هم گاهی با دوستانم فوتبال کلاس ژیمناستیک ثبت‌نام کرده‌ام و به آن رشته هم علاقه مند شدم.

● ژیمناستیک را تا کی ادامه دادی؟

حدود دو سال. حرکاتش برایم خیلی هیجان‌انگیز بود و دوست داشتم حرکات سخت را یاد بگیرم. احساس می‌کردم بدنم قوی‌تر و منعطف‌تر شده است. اما بعد از مدتی کم‌کم به رشته‌های رزمی علاقه پیدا کردم.

● چرا رشته‌های رزمی را انتخاب کردی؟

فیلم‌های رزمی زیادی نگاه می‌کردم و دوست داشتم شبیه شخصیت‌های آن فیلم‌ها باشم. به همین دلیل

